Sufletul își deschide singur orizonturile

On Decembrie 01, 2014

Ia-ți libertatea de a te redefini, corectând eroarea de a te supune trecutului care te urmărește.

Se zvonea că nefericitul fusese pe vremuri, ofițer de marină, închis pentru bonapartism. Adevărat, gândi contele, Dumnezeu m-a făcut să plutesc deasupra valurilor și a flăcărilor. Şi astfel bietul marinar trăiește în amintirea câtorva povestitori. I se spune povestea cumplită la gura sobei, iar cei ce-o ascultă se înfioară când aud cum a străpuns spațiul ca să se afunde în adâncurile mării. El era numărul 34. Se spune că era într-atât de obișnuit cu întunericul, încât ar fi putut vedea și un ac în colțul cel mai întunecat al celulei. Dar iau trebuit zece ani ca s-o poată face, gândi Monte Cristo.

*Da – își spuse el – iată piatra pe care stăteam. Iată urma umerilor mei, întipărită pe un zid. Iată urma sângelui care mi s-a scurs din frunte într-o zi când am vrut să-mi sfărâm capul de pereți... Şi cifrele astea... Îmi aduc aminte... Le-am scris într-o zi când socoteam vârsta tatii, ca să știu dacă-l voi mai găsi în viață, și vârsta lui Mercedes ca să știu dacă o voi mai găsi liberă. După ce-am făcut socoteala, am avut o clipă de nădejde... Nu mă gândisem la foame și la necredință. Nu mai ceram libertate, ci ținerea de minte. Mai mult ca orice, mă temeam să nu înnebunesc și să uit. **

Leadership: Recurgi la ascunderea adevărului prin stabilirea unui alt adevăr, sau la distorsionarea realității prin proiecția unei lumi ireale?

Nu-ți poți ascunde trecutul, la fel cum nu-ți poți alege părinții. Adevărul, caracterizat în esență prin aceea că se acoperă gros de confidențialitate și non-divulgare, dar nu elimină durerea pierderii de sine în jocul vieții, în interacțiunea cu trecutul pe care ți-l amintești printr-un soi de constrângere subiectivă, este primul din coordonatele care îți definește personalitatea în momentele de profundă mișcare emoțională.

Adevărul este un fel de victorie a rațiunii de a suporta presiunea evenimentelor în mod constructiv, fără a lăsa în urma ta o imagine falsă a realității pe care ai îndurat-o în încercarea de a da un sens vieții. A justifica ascunderea adevărului prin faptul că te simți vinovat, confuz, neștiind cum să găsești eliberare și pace, prin refuzul de a răspunde solicitării conștiinței de a păcăli aceste sentimente, înseamnă de fapt să consimți la sinuciderea ta, să renegi ceea ce ai mai bun în tine, înseamnă să pierzi totul din avântul spre înălțimile împlinirii personale.

Distorsionarea realității prin jocul cu posibilitățile mărturisirii experienței, a propriilor dezamăgiri, a identității umbrite de un trecut insuficient estompat, poate să anuleze raportul de succesiune între depășirea obstacolului numit *„ căderea într-un abis inimaginabil "* și poziționarea pe o treaptă desăvârșită a vieții și societății. Amintirile reprezintă un indiciu al adevărului investit cu un vot de neîncredere, completat cu tendința spre complexe de inferioritate, un act de acuzare la adresa naturii tale reale care contribuie la perpetuarea falsificării imaginii de sine.

Leadership: Pe ce se bazează adevărul unei conștiințe care se așează deasupra realității, știind că ceea ce te leagă de persoana pe care n-o poți compara cu altcineva este apanajul unui Ego fragil care se alimentează dintr-o permanentă negură a amintirilor?

În leadership, asta se poate traduce prin faptul că ți-ai irosit posibilitățile de a controla

„eroarea” a te recunoaște ca atare sau, mai bine zis, de a te fi descoperit prea târziu ca un exponent al puterii de a face ceea ce foarte puțini reușesc - să te conectezi la adevărul a ceea ce ești. Leadershipul este forța de răspuns la zonele afectate de niște experiențe potrivnice, de lipsa de înțelegere a ceea ce este bine și ce este rău, oferind capacități de funcționare foarte ridicate în procesele de formare. Leadershipul începe cu ceea ce ești atunci când ești privat de libertatea de opțiune și ești nevoit să-ți dezvolți capacitatea responsabilității personale.

A recurge la ascunderea adevărului prin stabilirea unui alt adevăr înseamnă să faci abstracție de ceea ce ai fost, și să fii în acord cu ceea ce știi că ai devenit. Nu degeaba mărturisea scriitorul Alexandre Dumas: *„ Numai cei slabi văd totul ca printr-o pânză neagră. Sufletul își deschide singur orizonturile. ”*

Prin aceasta se înțelege libertatea omului de a se redefini prin corectarea erorii de a se supune trecutului care îl urmărește, manevrat de o forță nevăzută, dar combătută cu o atitudine responsabilă. Adevărul este un moment important în pregătirea omului pentru confruntarea propriu-zisă cu un Ego care experimentează umilința de a trăi în permanență un adevărat proces de conștiință.

Bine spunea powerlifterul Konstantīns Konstantinovs: *"Amintirea este o altă realitate în care noi participăm cu o dublă existență – cea prezentă și cea din trecut. Viața noastră este de fapt numai o acumulare de amintire."*

Iar eu sunt de părere că adevărul unei conștiințe care se sprijină pe o asemenea existență, se măsoară prin simțământul neputinței de a vedea mai departe de propriile limite, nevoie și imperfecțiuni.

Conștiința care se așează deasupra realității este acea voce lăuntrică care te îndeamnă la anumite acțiuni, dar nu te motivează să slujești unui loc și unui timp care se repetă prin sentimentul nostalgiei, al sensibilității și al unei devastatoare solitudini.

Sufletul își deschide singur orizonturile desemnează acea ridicare deasupra trecutului, acea eliberare din ceea ce ai ajuns să fii la un moment dat: un prizonier al durerii. Distorsionarea realității prin proiecția unei lumi ireale este echivalent cu a trăi în ipostaza unui prizonier care nu are dreptul de a deschide ușa închisorii sale și să evadeze - chiar dacă, în mod normal, ești un om liber. Prezentul poate deveni, prin procesul aducerii aminte, o permanentă pendulare între cele două lumi - a realității și a irealității - modelate de gânduri, sentimente, umbre și dorințe care te împrejmuiesc.

Lumea omului modern, ca produs al rațiunii și simțirii aferente conștiinței extinse în prezent, asigurând întreaga valoare a dimensiunii sale de entitate distinctă, funcționează prin intermediul unui algoritm exclusiv, divizat în doi pași. Primul pas este să te eliberezi de confuzie prin a ști ce trebuie să eviți să-ți amintești. Al doilea pas este să te accepți ca promotor al unei abordări care vizează destructurarea vechii identități și construirea uneia noi.

Acest algoritm, pe fondul unui sentiment puternic, trăit preponderent ca reflectare a trecutului și prezentului, face din leadership o ecuație a continuității identității.

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/sufletul-isi-deschide-singur-orizonturile.html